

KÖRNYEZETTUDATOS ÉLETMÓD

Kedves tervezető Testvéreink!

Furcsa így visszagondolni a 27-28 évvel ezelőtti önmagunkra, arra, hogyan is gondoltuk annakidején a közös jövőt. Sokat beszélgettünk a vágyainkról.

Mindketten városban (Esztergom, Szigetszentmiklós), lakótelepen, a 2. emeleten nőttünk fel.

Azt szerettük volna, ha a gyerekeink szabadon, nagy kertben, valahol egy kis faluban cseperedhetnének, magunk által termesztett zöldséget, gyümölcsöt ehetnének... Nagy izgalommal nézegettük a térképet, az ország melyik tája vonzana leginkább.

Vágyaink teljesülni látszottak esküvőnk után, amikor bankkölcsönrel és baráti segítséggel sikerült megvásárolnunk egy öreg, alapos felújítást igénylő parasztházat Nagyvázsonyban, aminek óriási kertje volt a végében egy patakkal és a Kinizsi-várral.

Elsőszülöttünk 3 hónapos volt már, amikor a legszükségesebb felújítások után beköltözhattünk végre első közös otthonunkba.

Mindenekelőtt a kertet igyekeztünk minél előbb termésre bírni (ami addig kukoricaföld volt). Ültettünk közel 40 gyümölcsfát és cserjét. Eper ágyást készítettünk, krumplit vetettünk, aminek termés-többletéből a következő évben már „gépesíteni” tudtunk. Sok tanácsot kértem és kaptam a kedves hajlott hátú kertszomszéd nénitől.

Közben érkeztek az újabb családtagok (az 5. házassági évfordulót már 5 fős családként ünnepeltük) és a ház felújítása, bővítése is napirenden volt.

Az első téltre cserépkályha készült, majd a tetőteret vettük birtokba.

Mindezt úgy tudtuk előteremteni a kölcsöntörlesztés mellett, hogy elsősorban azt ettük, amit megtermeltünk.

Később belekóstoltunk az állat-tartásba is: voltak tyúkjaink, kacsák, nyulak, sőt bárányunk és őzgidáink is (az utóbbiakat nem ettük meg!).

Eleinte nem volt elvi („ökolábnyom”) megfontolás abban, hogy takarékosan, „környezet-tudatosan” éljünk. Egyszerűen rákényszerültünk, mert be kellett osztanunk azt a keveset, ami volt.

Később, viszont már büszkék voltunk rá, hogy kevés szemetet termelünk, nálunk nincs maradék, saját sütésű kenyeret eszünk (messze volt a bolt ☺), saját kolbászt karikázunk rá és négy éve már saját készítésű borral öblítjük le.

Azóta ugyan a családfenntartó munkahely-változtatása miatt Ajkára kellett költöznünk, ahol újabb három taggal bővült a család, és a Vázsonyban tanult takarékos-környezetbarát szemléletet hoztuk magunkkal.

A városhoz csatolt rendeki falurészben élünk egy már általunk hőszigetelt házban. A „rezsicsökkentést” a fogyasztás visszaszorításával érzük el.

Itt is lett cserépkályhánk, amiben az éghető fa és papírhulladékot hasznosíthatjuk meleg formájában. Sikerült fél áron megvásárolnunk egy salgótarjáni mintabolti tűzhelykazánt, ami 3 in1, vagyis hagyományos „sparhert”, főzők, sütők rajta+ benne, a központi fűtést működteti az egész házban és meleg vizet is ad a fürdéshez. Pályázati segítséggel van egy vákuumcsöves napkollektorunk is, ami ugyancsak meleg vizet szolgáltat tavasztól ősziig (télen is rásegít). Sok kisebb fényforrás (a használati módtól függően LED-es vagy fénycső) világít a házban és a mosógépbe, ha lehet, a nap melegítette víz kerül.

Szemetesünk az itt elfogadott legkisebb, de a heti helyett havi elvitele is elegendő lenne. Van szelektív kukánk is, de keresgélni kell, hogy mit is tegyünk bele, mert ritkán vásárolunk csomagolt élelmiszert, palackos vizet, üdítőt, konzervet.

Itt is kertészkedünk, állataink is vannak (tyúkok, nyulak). Gyűjtjük az esővizet, egyelőre csak locsolásra. Lehetőség szerint, amit nem tudunk magunk előállítani, azt helyi termelőtől vásárolunk (tejterméket, mézet, gabonát). Főleg kerékpárral, gyalog, ill. busszal közlekedünk, mert szempont volt a költözésnél, hogy napi szinten minden elérhető legyen autózás nélkül.

Álmunk, hogy összeköltözve, vagy egymás közelében élve, egymást segítve lenne jó élni. Életre szóló élményt szereztünk egy nagycsaládként élő közösségben. A Bokorban, itthoni közösségünkön belül ugyan még nem valósult meg (pedig ez még tovább csökkenthetné a fogyasztást és a kiadásokat is, a lelki többletről nem is beszélve...), mégis úgy érezzük, hogy falun, emberi léptékű településen élve mindez átélhetőbb, reálisabban megvalósítható, mint a természetes környezettől oly idegen nagyvárosban.

Magunkról pár szó: tanítónő, ill. villamosmérnök végzettséggel éppen kerülgetjük az ötvenet, 6 gyermekünk 6, 14, 18, 22, 24 és 26 évesek.

György Zoli + Gabi

*osa [pont] gabi [pont] 62 [kulac] gmail [pont] com
gyorgyzoltan [kukac] invitel [pont] hu*